

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 3 грудня 1939 р.

Четвер, 27 серпня 1987 року

№ 103 (3922)

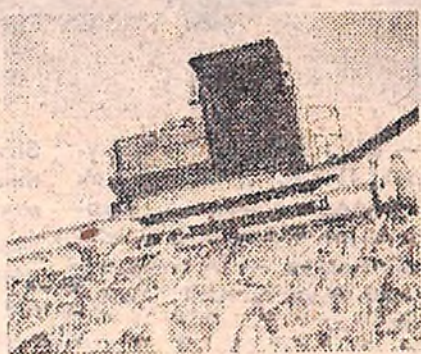
Ціна 2 коп.

ТРУДОВИЙ РИТМ П'ЯТИРІЧКИ

«Дон-1500»: машина

відмінна,

але...

Своїми враженнями про новий агрегат ділиться комбайнер радгоспу «Устинівський» Устинівського району Олександр Швець.

— Здається, такої відомості на мою долю ще не випало. Дирекція радгоспу за погодженням з РАПО запропонувала взяти на жито «Дон». Чому саме мені? Гадлю, пояснення тут просте: у свій час довелося працювати на комбайнах різних модифікацій, маю інженерну освіту. Остання обставина набувала неабиякої ваги, адже спеціальна теоретична підготовка при експлуатації «Дону» просто необхідна.

КОР.: У чому ж відмінності між новим агрегатом і, скажімо, «Нивой»?

О. ШВЕЦЬ: Їх кілька, до того ж суттєвих. Новий агрегат я б назвав навігатором. Так, так, не дивуйтеся. Взяти хоча б технічне оснащення кабіни. Тут встановлено електронний пульт управління, систему контролю по-вимірності приладів. Три її блоки забезпечують безперебійне надходження інформації про функціонування основних вузлів агрегата. Розладнається, скажімо, в процесі роботи зерновий шнек чи ослабли пали — і відразу загорається червона лампочка. Вона не лише сигналізує про поломку, а й вказує вузол, що вийшов з ладу. Тобто, комбайнеру вже не обов'язково володіти навиками діагностики, без зайвих зводів він може братися за усунення поломки.

КОР.: Тобто діагноз машина ставить сама, але без «лікаря»-механізатора чи спеціаліста-ремонтника — їй не обійтися...

О. ШВЕЦЬ: Так, і «лікаря» той має бути якнайвищої кваліфікації. У процесі роботи мені не раз доводилося ремонтувати агрегат. На власному досвіді переконався: ніяк для успішної його експлуатації окрім знань і вміння потрібна ще й дисципліна, винахідливість. Поясню чому.

«Дон-1500», як я вже згадував, — єдиний такий комбайн у районі. Разом з ним надійшли із заводу і деякі запчастини, але не в повному комплекті. Тому при поломках доводилося дещо брати з агрегатів іншої марки, дещо виготовляти власноручно. Наш екіпаж зробив усе можливе, аби, висловлюючись спортивною термінологією, не зійти передчасно з дистанції. Пам'ятається, наприкінці жнива, коли ми мали вже понад 9 тисяч центнерів намолоченого зерна, «полетіли» підшипники ходової частини. Що робити? Аж так хотілося сягнути «гросмейстерського» результату — 10 тисяч центнерів. Довго міркували ми з хлопцями.

— Хоч ти й інженер, але без батькової допомоги не обійдеши, — зробив висновок помічник Микола Наунич.

Довелося й справді кликати на поміч батька, Степана Семеновича. Механізатор він з багаторічним досвідом, ще й пили працює на «Ниві». До речі, перші уроки на жнивці давав мені він.

КОР.: Неважко здогадатися, що вихід було знайдено.

О. ШВЕЦЬ: Так. За порадою батька вирішили

поставити підшипники з бурякозбирального комплексу. Але для цього треба було виготовити втулку. Всю ніч працювали ми з токарем Апатолієм Власенком, спробували кілька варіантів. Врешті-решт, на одному з них зупинилися.

Здивуванню живварів пашого збирально-транспортного не було меж, коли вранці вийшов «Дон» у поле. І того ж дня видали ми з бункера майже 100 тонн зерна.

КОР.: До речі, зібрав наш екіпаж найбільше у районі — 10 500 центнерів хліба. Та, здається, повного вдоволення у перспективі змагання немає...

О. ШВЕЦЬ: Я б відповів категоричніше: залишився у душі невдоволенням власним результатом. Комбайн надзвичайно продуктивний, при хорошому врожаї і чіткій організації праці на ньому можна зібрати по 1000—1200 центнерів зерна за зміну. Та в тім тої річ, що організація в нас «культура». Практикували збирання укрупненими загонами, коли на одному полі концентрувалися майже всі техніки. Така методика зовсім вразжає, дозволяє швидко закінчити площі. Але ж переганяти такий потужний агрегат, як «Дон», з лапу на лап навряд чи ефективно. Новому комбайну потрібен ріст!

До того ж помітив закономірність, яку ніяк не можу розгадати: чим вище врожайність зернових — тим меншими стають втрати хліба і пшавки.

КОР.: Немало доводилося чути про особливий комфорт, створений у кабіні комбайна-красеня нового покоління...

О. ШВЕЦЬ: Умови для роботи й справді чудові: кондиціонер, задана температура повітря, відсутність шумів. Але втомлює те, що постійно доводиться стежити за контрольно-вимірними приладами. Тому, на мою думку, ідеальний варіант — застосування вахтового методу роботи. Ми з Миколою Науничем так і працювали. По черзі змінювали один одного за штурвалом комбайна, сиділи і за кермо грузовика. А Іван Йовик, водій, тим часом відпочивав чи теж керував «Доном»...

Розмову від М. ЧЕРНЕНКО.

Швачки-мотористи Оксана СТОРОЖУК та Світлана ПУЗАНОВА знають: Віта контролер строгий, у неї бран не пройде. До того ж Вікторія СУКАНОВА (на знімку в центрі) — комсорг. І розмова її з комсомолками не тільки про справи виробничі. Комсомольсько-молодіжний колектив Петрівського філіалу Кіровоградського швейного виробничого об'єднання «Україна», в якому трудяться ці дівчата, заєдено на районну Дошну «Молодий гвардієць п'ятирічки». Парічний план вони перевиконали.

Фото І. ДЕМЧУКА.

ПОРА ЗАБУТИ СЛОВО «БРАК»

Взуття нашої фабрики можна побачити не лише в магазинах Кіровограда чи області, а й у багатьох торговельних центрах республіки. З одного боку, приємно зустрічати свої вироби на прилавках, а з другого — ні. Поясню чому: дитяче взуття, яке виготовляємо, не користується попитом. Має неприємний вигляд, не завжди задовольняє потреби його якості. Тому й залежується.

На останніх комсомольських зборах ми вирішили: треба трудитися так, щоб слово «брак» взагалі забули в нашому колективі. А він, КМК закріпленого цеху, немалий — нараховує сімнадцять дівчат. І всі працюють на славу, добувають про якість продукції.

Здоровому трудовому клімату в нашому колективі сприяє правильне використання робочого часу, ритмічність при виконанні операцій. Біля мого робочого місця знаходиться верстат Тамари Чепіги. Подруга, як і я, працює маркирувальницею. На заготовках — шкряпаних підлатках — ми проставляємо розміри. Якщо помі-

ретів у нас немає. Є інше — серйозне ставлення до роботи. Перед зміною ми отримуємо поради. Зіні, як і іншим, дають метр-жакет і, згідно технології, вони повинні з певної площі зробити відповідну кількість заготовок. Вони їх роблять. Але завдяки дотриманню технологічних вимог, завдяки кмітливості, швидкості рухів одночасно економить сировину.

Підтримує наш колектив і ініціативу Н. Ф. Коваленко — відпрацювати шість днів за рік на зеконномленому матеріалі.

У колективі всі зацікавлені і морально і матеріально в виконанні змінних норм. Є в нас і свої передовики, які стали прикладом для інших. Це — Лариса Сотникова, Люда Гончаренко. Дівчата не тільки добувають, щоб зробити якнайбільше самим, вони допомагають і молодим ученицям, які приходять на дільницю після закінчення професійно-технічних училищ.

На фабриці діє цілий ряд стимулів морального та матеріального заохочення. Приклад беремо зі свого бригадира. Минув тижень Зіна Кріпак майже щодня економила до двадцяти процентів сировини. Та про сам процес економії, гадаю, варто розповісти детальніше.

Ніяких особливих секретів у нас немає. Є інше — серйозне ставлення до роботи. Перед зміною ми отримуємо поради. Зіні, як і іншим, дають метр-жакет і, згідно технології, вони повинні з певної площі зробити відповідну кількість заготовок. Вони їх роблять. Але завдяки дотриманню технологічних вимог, завдяки кмітливості, швидкості рухів одночасно економить сировину.

Підтримує наш колектив і ініціативу Н. Ф. Коваленко — відпрацювати шість днів за рік на зеконномленому матеріалі.

У колективі всі зацікавлені і морально і матеріально в виконанні змінних норм. Є в нас і свої передовики, які стали прикладом для інших. Це — Лариса Сотникова, Люда Гончаренко. Дівчата не тільки добувають, щоб зробити якнайбільше самим, вони допомагають і молодим ученицям, які приходять на дільницю після закінчення професійно-технічних училищ.

На фабриці діє цілий ряд стимулів морального та матеріального заохочення. Приклад беремо зі свого бригадира. Минув тижень Зіна Кріпак майже щодня економила до двадцяти процентів сировини. Та про сам процес економії, гадаю, варто розповісти детальніше.

Ніяких особливих секретів у нас немає. Є інше — серйозне ставлення до роботи. Перед зміною ми отримуємо поради. Зіні, як і іншим, дають метр-жакет і, згідно технології, вони повинні з певної площі зробити відповідну кількість заготовок. Вони їх роблять. Але завдяки дотриманню технологічних вимог, завдяки кмітливості, швидкості рухів одночасно економить сировину.

ЯКЩО ПОТРІБЕН ЦВЯХ...

Кожного разу, коли буваю в магазині «Товари Кіровоградщини», зупинюся біля впробі нашої заводу «Металіст». Приємно бачити, що вони користуються попитом у покупців. Люди купують шпатель, ланцюг, записник, цвяхи. І не зайвий раз переконує: виробництво товарів широкого вжитку — справа потрібна.

На нашому заводі молоді працюють небагато. Ви-

кликано це, передусім, тим, що виробничі процеси на підприємстві не механізовані, більшість операцій доводиться виконувати вручну.

В основі нашого виробництва — орієнтація на попит споживачів. Взяти ті ж цвяхи. Їх можна зробити багато, затоварити ними склади. Та користі від цього мало. Тому на завод безпосередньо з торговельних баз і госпо-

дарних магазинів надходять замовлення. Коли, приміром, у вже згаданому мною магазині не вистачає якогось товару, звідуюча Л. В. Пуляк зв'язується по телефону з нашим керівництвом і питання вирішується оперативно.

Виявляю біля «Товарів Кіровоградщини» зустріч комсомолку Таню Загребанську, нашого інженера-нормувальника. Запитав,

чи звернула вона увагу на наші вироби.

— Я завжди, коли заходжу в цей магазин, стежу за тим, чи купують підков, цвяхи, завіси, ланцюги зроблені на заводі «Металіст». — відповіла вона. — Навіть якщо помітився, чи задовольняє якість товару покупців. Думаю, саме їх зауваження, пропозиції треба нам враховувати.

Продавця магазину Ніна Чепран розповідала мені, що нарікань на якість не було. Вона ж підтвердила, що всі товари «Ме-

таліста» включені в достатній асортимент для реалізації. Це значить, що наша продукція не зникає з прилавків.

Цікавився й загальною картиною задоволення торговельного закладу товарами першої необхідності.

Людмила Василівна Пуляк, її підлегла задоволені системою надходження товарів з підприємств області. Для прикладу скажу, що магазин всі проблеми вирішує без зайвої паперової тяганини: не вистачає товарів, якими торгують, по телефону домов-

ОРІЄНТИР — ПОПИТ

ляються з керівниками підприємств. І, як бачимо, спрацьовує система орієнтації через попит на планомірність виробництва. Важливо й те, що кожен робітник, оцінюючи по запитам покупців свою працю, розуміє: наскільки вона потрібна людям.

В. ПОВЕТНИК, слюсар заводу «Металіст», заступник секретаря комсомольської організації м. Кіровоград.

ДРУГИЙ, товариші, чого ви, власне, соромитесь. Що вас цікавить? Питання статевого життя. А його вони не цікавлять?». Відомий радянський психолог сексолог І. С. Нон має право сказати ці слова з диктором. Справа, нема людини, байдужо, до зазначених питань. Чи часто донедавна про це писалося? Не маємо фактів, а популярно! Можна пригадати праці того ж І. Кона, «Гри бананів» Ю. Рюрикова і пошарпані передруки із сумнівних першоджерел, тексти яких інколи сприймаються як пародія. Навіть журнал «Здоров'я» готує про ці речі перебільшено езопський мовою. Тепер же нас примушує посмілюватися не лише курс на гласність, а й ряд прямо пов'язаних з інтимною сферою загрозливих явищ: проституція, поширення страшної хвороби — синдрому набутого імунodefіциту (СНІДу)... У цьому зв'язку для нас несподівано питанням здоров'я і навіть життя стало підвищення сексуальної культури. З цього й почав своє інтерв'ю нашому кореспонденту сексолог Кіровоградської обласної лікарні А. М. ЛУНЬОВ:

ПРО ІНТИМ БЕЗ ПОМОЧІ ЕЗОПА

— Скординованої програми статевого виховання немає. Тут ми, як-то кажуть, варимось у власному соку. Скажімо, в обласному центрі по лінії Кіровоградської районної організації товариства «Знання» я разом з юристами, працівниками міліції, лікарями-гинекологами виступив у СІТУ 2, 4, 19 й 20-й школах; запрошували нас у літні училища цивільної авіації, в інститут сільськогосподарського будівництва, на «Дружани». Розмовляли окремо з хлопцями і дівчатами. Щомісяця в Центральному лекторії читається лекція на тему «Культура сімейних стосунків». Щосереди після 18.30 я консультую подружжя пари (анонімно, без усяких карточок) при службі сім'ї по вулиці Податаській. Оце, мабуть, і все. По районі і селі ж, де відсутні спеціалісти, і того нема. Та й паводки мною форм не знайді такі вже ефективні. Щоб придбати знання, треба не тільки слухати, а й запитувати. Про «це саме» ж люди часто не павожуються питати. Інша справа, коли це не лекція, а бесіда, де можна послати записку.

— І які ж ваші враження від цих бесід?

— Восьмиласинки час-

то ставлять більш конкретні питання, ніж дорослі. Багато з них уже знали інтимну близькість. Цікавим здалося мені таке дослідження соціологів. Вони опитали молодих людей із різних навчальних закладів на предмет еротичних контактів. Найбільше їх мали учні ПТУ, далі йшли хлопці і дівчата з технікумів і найменше — студенти університетів.

— Анатолію Микитовичу, не тільки батьки і педагози, а й медики застерігають проти раннього статевого життя. Але не завжди уточнюють, чому саме це небажано...

— Головним чиним тому, що може виникнути вагітність, яка незмішлюму організму не на користь. Аборт ще небезпечніший — може підірвати здоров'я і спричинити безплідність. Ну, а безладні сексуальні стосунки сприяють поширенню венеричних захворювань.

— А тепер ще й СНІД... Служати, а й запитувати. Про «це саме» ж люди часто не павожуються питати. Інша справа, коли це не лекція, а бесіда, де можна послати записку.

— Як відомо, її поширенню, як і венеричних хвороб, сприяє і проституція. Виникнення і поширення клану жінок легкої поведінки, часом зовсім

юних, ми сприймаємо з подивом і острахом, — адже не те у нас суспільство, де треба продавати своє тіло, аби на шматок хліба заробити. Може, тому є якісь фізіологічні причини?

— Такіж! Це не що інше, як розбещеність і матеріальна зацікавленість.

— Доводиться чути про зростаюче невдоволення жінок поведінкою чоловіків під час інтимної близькості. У чому тут справа?

— Причини різні, але на перше місце я вивів би зживання спиртного. Крім того, що вино, горілка, пиво знижують інтелектуальні, емоційні і фізичні можливості людини аж до деградації, — вони шкідливо впливають на прогресуючі статеві розлади. Особливо небезпечний алкоголь у поєднанні з іншими факторами. Спиртис — найчастіша причина ранньої імпотенції у чоловіків.

— У зв'язку з наступним СНІДу ми не можемо нейтрально сприймати і таке явище, як гомосексуалізм...

— Серед спеціалістів тут думки розділяються. Одні вважають це хворобою, інші — поганою звичкою. Та безсумнівно шкода від таких контактів полягає не тільки в можливості заразитися. Небезпечно те, що гомосексуалісти намагаються втягувати в свою компанію неповнолітніх, споюючи їх, обіцяючи гроші, подарунки тощо.

— Чи приходять до вас пацієнти з цією патологічною схильністю?

— Взагалі-то самі не приходять. Буває, що їх приводять. І лікуватися таким треба скоріше не в сексолога, а у психіатра. Методом коригуючої психотерапії (переконаванням у принадності і нормальності сексуальних контактів із протилежною статтю) він спрямовує поведінку згаданих суб'єктів. У соціальному ж аспекті їх виявлення і вжит-

ІНТЕРВ'Ю

тя відповідних заходів — справа міліції.

— Мешканки гуртожитків, вожаті піонертаборів, розміщених у малонаселених місцях, бувають, скажімо, на те, що за ними під мішками, в туалетах підглядають чоловіки. Іноді такі типи викликають відразу своїм зовнішнім виглядом у парках, поблизу пляжів. Це що в них — хвороба?

— За рідкісними винятками — ні. Це знову ж розбещеність.

— Жінки їх бояться — а раптом нападуть...

— Ні, вони самі лякливо. Але це порушники громадського спокою, і займатися ними слід працівникам органів правопорядку.

— В СРСР виготовлення і поширення порнографічної літератури заборонене законом. Паша газета писала, як любитель таких картинок чинив на цьому ґрунті злочин. А що ви скажете про порнографію як медик?

— В окремих випадках мої колеги застосовують подібні зображення при лікуванні статевої слабкості. Якщо ж пустити їх у широкий обіг, не хибно орієнтуватиме молоді, може сформувавши в неї нездорове ставлення до питань статі.

— Де ж література, що сформує правильне ставлення? Скажімо, ходять по руках древньогрецькі трактати «Гілка перенка» і «Камасутра»...

— Цікаві речі. Багато у них раціонального. Та не мало й надуманого. Можу порадити книги І. Понуроміського. Дехто просто соромиться просити в бібліотеці видання «про секс». Найкращий вихід тут — виписати по каталогу всі дані про такі книги на окрему карточку і подати бібліотекарів.

Бесіду веде
Н. ДАНИЛЕНКО.

Що передплатите?

— Ви з «Молодого комунару»? Певно, цікавитеся, як у нас передплатують «молодіжку»? — запитала Ірина Балашова. — Усе гаразд, газета користується популярністю.

Ірина за фахом — інженер. Другий рік молода комуністка проводить на заводі «Червона зірка» передплату. Це її партійне доручення. Як розповідала, робота цікава, бо постійно доводиться спілкуватися з людьми.

Минулого року обласну молодіжну газету одержував кожен другий комсомолец заводу. Тобто, приблизно тисячу юнаків і дівчат знайомили з публікаціями «МК».

Ірина пропонує всі періодичні видання. Розповідає товаришам, які їй допомагають проводити передплату, про «Правду», «Известия», інші газети та журнали.

Мова знову заходить про «Молодий комунар».

— Судить самі: менше місяця триває кампанія, а вже понад двісті молодих ро-

бітників стали передплатниками. Маю надійних во-лічників. — Іра з гордістю перераховує товаришів, які допомагають їй у цій непростій справі.

Назвемо й ми хоча б Ганну Пяткову. Ця дівчина пропала газета, приносила її в свій ливарний цех сірого чауру, розповідала товаришам по праці, які проблеми порушує «молодіжка».

Результат вражаючий: за шістьдесяті комсомольці сорок три вже передплатили газету.

Коли розмова завершувалася, І. Балашова передавала ряд поданих передплатників. Скажімо, Аллу Молодіжну з науково-дослідного відділу цікавлять матеріали про науково-технічну творчість молоді. Ірина Майданик, комсорг четвертого цеху, просила більше друкувати матеріалів про популярні ансамблі.

Редакція «ракує» ці пропозиції.

На знімку: громадський розповсюдженець преси з «Червоної зірки» Ірина БАЛАШОВА.

Фото І. ЯКОВЕНКА.

На зліт в «Артек»

23 серпня з Кіровограда виїхало дванадцятьох школярів для участі у Всесоюзному піонерському зльоті, який проходить у піонерській республіці «Артек» з 28 по 31 серпня.

Перед від'їздом всі дванадцять щасливців, як називають їх друзі, зібралися в обкомі комсомолу почути напутнє слово.

З розмови в обкомі комсомолу, під час якої обговорювалося немало неболілого, було зрозуміло, що піонери самі не задоволені тим, що відбувається сьогодні в їхній організації. І на зліт вони їдуть перш за все за досвідом, вчитися.

— Якщо мені дозволять виступити на зльоті, — говорить піонерка з Олександрії Наташа Кравченко, — я скажу про те, що ми неправильно живемо! У нас не вистачає ініціативи, ми пасивні.

— І я вважаю, — втручається у розмову Руслан Криворучко із Сагіловської, — що нзм треба перебудовуватися. Всі комуністи зараз перебудовуються. Я, наприклад, хочу сказати в «Артеці» про необхідність єдиних вимог до піонерських куточків і піонерської документації.

Саша Буйлук, пралоронсець піонерської дружини Користівської середньої школи Олександрійського району, частково погоджуючись зі своїми товаришами, все ж вважає, що піонери вміють і люблять працювати. — У нас ходить автобус з мегапу, який ми

самі збирали. Тепер ще й трактора матимемо, — горить він. — Піонери допомагають ветеранам війни і праці.

— Сашо, — цікавлюсь я, — а живе ви так весело, як Тимур з гайдарівської книжки?

— Ну... У нас є відповідальний за тимурівську роботу.

— Відповідальний, можливо, і є... — посміхнулася Іра Нечетова з Кіровоградської середньої школи № 11, член міського піонерського штабу.

Назрівала суперечка — наші піонери їдуть на зліт не пасивними спостерігачами. Та пристрасті вгамувала Дилара Гілемханова з Кіровограда. До речі Дилара, як і Наташа Кравченко, їде на піонерський зліт як переможець конкурсів журналу «Піонер» і газети «Піонерская правда».

— А про що ти скажеш, коли тобі нададуть слово? — Не знаю... А можна я читатиму вірші?

Дилара — юна поетеса. Взявши участь у конкурсі «Пісня-блискавка», проведеному журналом «Піонер», Дилара стала переможцем. Доки ми розмовляли, Дилара написала мені на згадку вірша, який оцінили в піонерському журналі. Він називається «Голубая земля» і починається так:

«Нет прекрасней планеты, наверно, чем моя голубая земля...»

В. ЛЕВОЧКО.

Незабаром в обласному таборі піонерського і комсомольського активу «Гори» відбудеться прощальна лінійка. Юнаки і дівчата роз'їдуться по своїх організаціях. Крім приємних спогадів про відпочинок, юні активісти пове-дуть і набуті знання.

Ян розповіли загонівці з «Атланти», під час четвертої зміни вони мали гарну можливість вчитися організувати піонерську і комсомольську роботу в школах. У таборі працювало десять гуртків, був проведений агітпохід в колгосп імені Ульянова Кіровоградського району. Побували й на екскурсіях в Кам'янці. Підлісному. Та хіба ж згадаєш все! Але не забудеш.

Ірина РОМАНЮК, Ірина ПАВЛЕНКО і Світлана МАТІВОС — студентки Кіровоградського педагогічного Інституту. Під час літньої практики вони були піонерськими вожатими у таборі (на фото зліва).

Фото І. ЯКОВЕНКА.

ВИЗНАЧЕНО

ПЕРШИХ
ЛІДЕРІВ

13 серпня наша газета оголосила футбольний конкурс, який, виходячи з кількості листів, привернув до себе увагу багатьох любителів цього виду спорту.

Нагадаємо питання й подано відповіді першого туру:

1. Назвіть дату заснування «Клубу імені Григорія Федотова» для пиякських бомбардирів радянського футболу.

Відповідь: «Клуб імені Григорія Федотова» було організовано видатним футбольним статистиком К. С. Єсеніним 26 листопада 1967 року на сторінках тижневика «Футбол-хоккей».

2. Збірні англійського футбольної ліги — збірна світу. Цей матч не залишив байдужим нікого, адже у складі «зірок» виступали кияни Федотов, Заваров, а також московський спартаківець Дасаєв. Присадайте, хто ще з радянських футболістів і в яких роках виступав у складі збірної світу?

Відповідь: Воробар Лев Яшин одягав футболку збірної світу в матчах з командами Англії (1963 рік) та Бразилії (1968). Також проти бразильців грали захисник Альберт Шестернов та нападальник Слава Метерев. Діти за збірну світу доводилось грати Олега Волохіна — у 1979 році проти західнонімецького клубу «Борусія» з Дортмунду та в 1980 році проти іспанської «Барселони». А в минулому році Ренат Дасаєв разом з Ігорем Федотовим виступили в матчі збірної світу проти збірної Америки, сформованій за підсумками мексиканського чемпіонату світу.

3. З якою командою найчастіше зустрічався в першості країни киянський динамівець?

Відповідь: З московськими одноклубниками — 94 рази.

Найважливішим виявилось друге питання. Дехто з учасників

конкурсу дещо не «догледували» у переліку матчів радянських футболістів у складі збірної світу. А ось студент КІСМУ Олег Балаєв пригадав навіть участь Євгена Ловчева, Сергія Олександровича та Володимира Оніщенка в матчі Бразилія — збірна «зірок» (1973 рік), а також Льва Яшина та Валерія Воробина в показових зустрічах Скандинавія — УЕФА і Югославія — УЕФА (обидва — в 1964 році), Льва Яшина — в матчі Англія — Європа (1965), Володимира Веремеєва — «Лікомотив» (Пловдив, Болгарія) — Європа (1984), Олега Волохіна — Італія — Європа (1981), Європа — збірна світу (1981), Чехословаччина — Європа (1981). Він вказав, що у матчі з чехословацькою командою виступав ще й тбілісець Давид Кіпіані. Та, на жаль, ці матчі у відповідь потрапити не можуть...

Після першого туру футбольний конкурс очолює Ю. Довбня із села Попівка Онуфріївського району, а також кіровоградці О. Балаєв, І. Черевко, В. Попов, Ю. Назаренко, А. Авдеев, Ю. Некрасов та багато інших.

У другому турі конкурсу ми запрошуємо любителів футболу перевірити свої знання з правил футбольної гри.

1. Чи можливо під час гри голкіперу перейти грати в поле, а одному з польових гравців зайняти його місце в воротах?

2. Чи має арбітр право попередити жовтою картою команду у повному складі?

3. Гравець несподівано виконав одинадцятиметровий штрафний удар, але суддя прийняв рішення повторити його. Чи повинен це робити той же гравець, що і в попередньому разі?

Свої відповіді надсилайте на поштових листівках, Термін — до 6 вересня.

таеться свято трьом повним сім'ям, які зареєстрували свій шлюб у цей день... молодожонам Наталії Кирсюк та Віктору Сотникову, Марині Бурдейній та Олександрові Іваненку, Любові Дяченко та Володимиру Кретову. Поздоровляли їх усі присутні.

На алеях парку — квіти. Яскраві, різноманітні, вони чарували людське око. Троїсти, гладіолуси... Пам'ятаєте:

«Роза — дар прекрасний рая, людям посланий на благо. Станет благородний той, хто розу в дом принесе. Продавці, зачем на деньги обменять ты хочешь розу?». Что дорожже розу купили ты на выручку от роз?».

Ці рядки написані багато століть тому відомим східним поетом Абульхасаном Кіссі. Як до цього поета, так і після нього квітам присвячувалось багато чудових строф. Але як шоразу щемить серце, який тремет відчуваш, немов торкнувшись до чогось казкового, святого, коли дивишся на них...

Відвідувачі вистави були широко якими, хто доставляв їм цю радість — працівникам ВО «Червона зірка», заводу радіовиробів, середній школі № 11, 25, членів секції нахтосоводів при Товаристві охорони природи міста Кіровограда Л. Т. Мозгові та багатьом іншим.

Г. ХАРИТОНОВ.
м. Кіровоград.

ЗУСТРІЧІ ПІСЛЯ СЕАНСУ

Не треба зайвий раз нагадувати про значення кінематографа в нашому житті, про його виховну роль. Як свідчать кращі твори радянського кіномистецтва, кіно не менше від книги, музики, живопису здатне пробуджувати добрі почуття.

Є кілька можливостей поговорити на тему «Кіно і бібліотека». Когось, можливо, й здивує: як це так, мова йде у бібліотеці своїй функції, у кінематографі своїй. Втім, цим сьогодні кіровоградця не здивуєш, про міський кіноклуб «Екран» відомо багатьом. А він якраз і працює у тісному контакті з відділом мистецтва обласної бібліотеки імені Крупської з кінотеатром імені Дзержинського. Не без впливу кіноклубу з'явився у працівників названого

кінотеатру і показ фільмів за театральним принципом. Розповідає бібліотекар кінотеатру імені Дзержинського І. Підпригора:

— Ми розуміли, що, показуючи фільм за театральним принципом, не завжди будемо у фінансовому виграві. Як правило, це фільми, що широко узято глядачів не користувалися, так звані «складні». Втім, однакової думки про той чи інший фільм бути не може: комусь він здається складним, іншому ж просто нецікавим. Я вважаю, що всім нам, у тому числі школам, вузам, бібліотекам, треба багато працювати.

Особливо ж непокоїть мене бібліотека. За винятком бібліотеки імені Крупської, справжнього ентузіаста кіномистецтва, міської бібліотеки не приділяють

достатньої уваги пропаганді сучасного кінематографа і його історії.

А що думають з цього приводу у відділі мистецтва обласної бібліотеки імені О. Бойченка?

Розповідає бібліотекар О. Устанина:

— Я не можу похвалитися, що пропаганда літератури про кіно поставлена у нас на високому рівні, як у бібліотеці імені Крупської, скажімо. Але в нашій бібліотеці теж працює клуб «Гармонія», на заняття якого ми багато уваги приділяємо, образно кажучи, «зустрічаємо після сеансу». Бібліотека одержує багато літератури з питань кіно, яку пропагує серед своїх читачів. До речі, мені хотілося б розповісти читачам про дві книги, які щойно надійшли до бібліотеки. Це

другий том «Історії українського кіно», в якому розповідається про розвиток українського кіно у довоєнний і воєнний час. Перший том «Історії українського кіно» вийшов у минулому році. Незабаром має вийти третій том тритомника, що розповідає про кіно Радянської України на сучасному етапі.

Друга книжка, яка приверне увагу наших читачів і взагалі любителів кіно, присвячена неперевершеній зірці вітчизняного кіно Любові Орловій. О. Романов розповідає у своїй цікаво побудованій і прекрасно оформленій книзі про артистку, котра своїм натхненним життям у мистецтві несли радість людям впродовж десятиліть.

Л. КАРИМОВА.

ЧОМУ
НЕ ЧИТАЮТЬ
КНИГИ?

У Великобританії існує понад 20 різних за масштабами видавництва, від великих монополій до дрібних фірм, що випускають лише декілька назв. Вони випускають книжки, що зазвичай не мають великої кількості друкованої продукції. Давалося б, це краще свідчення благополуччя книговидавничої індустрії Великобританії. Однак факти свідчать про інше: книги у Великобританії розповсюджені все гірше і гірше, затоварюються, катастрофічно зростає кількість збиткових назв.

Дослідження показують, що у Великобританії, як і в більшості країн Заходу, падає інтерес до читання. Один із найвідоміших у Великобританії аналітиків Пітер Оуен заявив, що «книжковий базис скорочується так, що втрачається зміст видавничої книги». Головним винуватцем цього часто називають телебачення. Дійсно, багато з тих, хто раніше засиджувався довкола книжки, тепер просиджують вечорами безперервно перед телевізором. Крім того, телебачення поглинає таланти багатьох письменників, переманює їх із літератури, намагаючись тим самим збити друкованому слову. Однак, думаю, було б неправильним в усіх бідах, що відбуваються з книгою, звинувачувати телебачення. Криза літератури — це частина загальної кризи культури країни, яка виражається в падінні інтересу до освіти, дедалі менш духовних цінностей.

Факти і економічні, наприклад, ціна на книги, що зростає до таких розмірів, що навіть бібліотеки не завжди в змозі купувати новинки.

Судити самі. Ось ціни лише кількох книг у твердій обкладинці, що пропонуються сьогодні в англійському читачеві публікуванні магазинів. Мемуари колишнього прем'єр-міністра Великобританії Джеймса Каллагана продаються за ціну, еквівалентну 16 карбованців; «Олівер», книга про видатного англійського актора сучасності, коштує 13 карбованців. Ціни на історичні романи коливаються від 18 до 25 карбованців; дитячі книги коштують в середньому 7—8 карбованців. Підвищуються ціни і на нетривіальні дорогі видання у м'якій обкладинці — нині вони коштують від 4 до 10 карбованців.

Природно, що книги за такими цінами не можуть читатися із середнім достатком.

Із зростанням ціни на книги читачі все більше звертаються до послуг бібліотек. Але бібліотеки, на жаль, не стали в період економічної кризи в країні «храмами літератури».

Літературна криза в країні викликає занепокоєння громадськості, і нерідко чується голос, чи не счасливо книги у Великобританії, якщо цей процес буде поглиблюватися?

Уільям ПОМРОЙ,
англійський журналіст.

(АФН).

РАДЯНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКИЙ КРУІЗ ПО ВОЛЗІ КРАСНОМОВНЕ СВИДЧЕННЯ ТОГО, ЩО ЯК АМЕРИКАНСЬКИЙ, ТАК І РАДЯНСЬКИЙ НАРОД ЗА МИР, БЕЗПЕКУ І ЛІДЕРНЕ РОЗВРОБНЕННЯ. ДЕ НАШ СПІЛЬНИЙ ВОРОГ? ВІН ТАМ, ДЕ ІСНУЄ МІЛІТАРИЗМ, ВІДНІСТЬ, НЕСПРАВЕДЛИВІСТЬ.

— ЦЕ СЛОВА ДАГЛАСА МЕТЕРНА, ГЕНЕРАЛЬНОГО СЕКРЕТАРЯ ОРГАНІЗАЦІЇ «ГРОМАДИНИ МИРУ».

ВЕЛИКОБРИТАНІЯ: ЛІТЕРАТУРНА КРИЗА В КРАЇНІ ВИКИНАЄ ЗАНЕПОКОЄННЯ, ХТО ГОЛОВНИЙ ВИНОВАТЕЦЬ ЦЬОГО, ЧИ НЕ ТЕЛЕБАЧЕННЯ?

ЗАВЕРШИВСЯ черговий радянсько-американський круїз по Волзі, присвячений благородній меті — досягненню взаєморозуміння між двома народами і наслідок — зміцненню миру на Землі. І якщо подібні заходи, що проводилися раніше, отримували великий слабкий резонанс в американській пресі, то нинішній впливав раптовий сплеск її інтересу. Причина, певно, в успішній аналогічній мандрівці по Мисісіпі, якому окремі кола в США передбачали ірраціональним чином тому, що не вірили в можливість знайти спільну мову з комуністами. Круїз-відповідь по Волзі не тільки розвіяв останні сумніви, але також висвітлював нові грані спільного радянсько-американського руху за мир на рівні так званої народної дипломатії.

ДЕ НАШ
ВОРОГ?

Про пове політичне мислення в ядерний вік сьогодні говорять в усіх країнах. Термін цей увійшов у загальне вживання так же природно і легко, як наукове відкриття, що сприяє прогресу усього людства. Але поки державні діячі ведуть суперечки про те, яке місце повинен зайняти цей термін у сучасній політиці і що під ним треба розуміти, прості люди постарались наповнити його таким змістом, який відповідає їхнім запитам і надіям. На прапорі, розгорнутому над берегами американської Мисісіпі і російської Волги, вони накреслили одне слово — Довіря. Саме так позначили вони сутність нового політичного мислення, саме в цьому побачили силу, здатну протистояти бездушній рутині світового мілітаризму. Учасники круїзу Еліс Фрезер каже:

— Хто ви? Чого хочете? — запитують нас. Ми прості люди, громадяни США і СРСР. Ми хочемо поквантити свої уряди, щоб вони скоріш знайшли спільну мову, як це вдалося нам під час мандрівки по великій російській річці. Це гідний приклад доброї волі народів обох країн. Серед нас ви побачите і десятирічну дівчинку, і 85-річну людину, представників найрізноманітніших професій і народностей, що населяють США. Ми дуже мало знали про країну, оголошену американськими засобами масової інформації нашим ворогом номер один. І ко-го ми тут побачили? Таких же людей, готових обговорювати усілякі питання і разом шукати шляхи їх вирішення, людей дружельних і гостинних. Де ж ворог? Ного нам невидіти? З ним вести війну?

Під цими запитаннями, відповіді на які Еліс і її співвітчизники належить знайти самим, бачиться явище, яке дуже хочеться назвати предтечею нового мислення, першою сценою його фундаменту. Може йде про ломку стереотипів, що склалися за роки піддавання без активної участі західних засобів масової інформації.

— Ми, американці, отримуємо дуже мало інформації про вашу країну. Набагато менше, ніж радянські люди про нас.

— Віра нашого народу зводиться до збереження матеріальної. Тому ми — проти ядерної війни, — заявила смуглява дівчинка Тіні, юна посланниця племені сіу з Південної Дакоти. — Прапор нашого племені символізує єдність з усіма народами планети. Тому я привезла його в подарунок радянським людям.

Що може маленька дівчинка, коли світ задихається під тягарем військових броне? А що могла її ровесниця Саманта Сміт? Виявляється, немало, якщо врахувати, що часто-густо цілі підрозділи дипломатів не можуть нічого змінити. Тіні, безсумнівно, зачислила не одне серце своєю відвертістю і доброзичливістю, рум'янець на її щоках красномовніше від усіляких слів свідчив про небажання провести все життя в ядерному бункері, хай навіть дуже броньованому і комфортабельному.

Даглас Метері, генеральний секретар організації «Громадини світу», сказав, виступаючи на мітингу пам'яті жертв Хіросіми перед будинком Радянського комітету захисту миру в Москві:

— Ми в США не знали таких страждань, що випали на долю радянського народу в роки другої світової війни, хоча і в нас з герої цих подій. Але за обіймами на Ельбі настало відчуження, початок люту помилки виходу у Хіросімі. Ми всі стали дітьми Хіросіми. Сьогодні необхідно зрозуміти — де спільний наш ворог? Він там, де існує мілітаризм, віднось, несправедливість, і щоб перемогти його, вимагається не менше мужності, ніж під час битви з гітлеризмом. Наш круїз — частина цієї боротьби. Результатом спільних бесід, зустрічей і дискусій стало прийняття Волзької декларації.

В ній говориться, що жоден уряд не має права розв'язувати ядерну війну, проводити випробування ядерної зброї, розміщувати його в космосі, парашутувати військові арсенали, що в майбутньому необхідно створити глобальну систему безпеки на планеті. Учасники круїзу прийняли перший заступник Голови Президії Верховної Ради СРСР П. Н. Демічев і ознайомившись з текстом Декларації, сказав, що думка радянського керівництва співпадає з тією, яка в ній відображена. Цікаво, що скажуть з цього питання представники американської адміністрації і чи прореагують взагалі на точку зору своїх співвітчизників. У всякому разі, текст Волзької декларації відправлено і Генеральному секретареві ЦК КПРС М. С. Горбачову і президенту США Р. Рейгану...

А попереду — нові круїзи. По Дніпру, по Балтиці. Нові ідеї, пропозиції, плани. Народна дипломатія тримає курс на досягнення міцного миру. І в Америці, і в СРСР, і на цій планеті Земля.

Дмитро ПОЛЯКОВ.

(АФН).

Заст. редактора
А. БЕЗТАКА.

Шлюб
серед
квітів

Останнім часом погода на радувала кіровоградців, похмує небо час від часу дарувало дощ. Але тоді, немов відчувачи святковий настрій людей, день видався теплим і ясним.

В парку культури і відпочинку імені В. І. Леніна відбулося вже традиційне свято квітів та дарів природи. Свято, яке вже давно стало улюбленим у кіровоградців. Велика кількість гостей лише свідчить про піднесення духу.

Відкрили свято перший заступник голови міськвиконкому В. О. Ткаченко. Далі йшла концертна частина. Оплесками гостей парку зустрічали народний самодіяльний ансамбль пісні і танцю «Весна» міського Надашу Валерія імені І. С. Компанієць, народний самодіяльний ансамбль сучасного блонного танцю «Конвалія» Кіровоградського заводу радіовиробів, поетів обласного центру.

Мабуть, надого запам'я-

Хлібороб — професія почесна

Саме хліборобам передбачено втілювати в життя історичні рішення XXVII з'їзду КПРС, впроваджувати досягнення науково-технічного прогресу в сільськогосподарське виробництво.

ЮНАКИ І ДІВЧАТА!

Училища області пропонують вам опанувати на базі неповної або повної середньої освіти різні спеціальності, які конче потрібні сьгодні сільському господарству.

ОЗНАЙОМТЕСЯ З НИМИ.

СПТУ № 31

316900, м. Олександрія, Користівське шосе, 6, тел. 2-17-77.

На базі 8 класів зі строком навчання 3 роки: тракторист-машиніст широкого профілю, механізатор меліоративних робіт, машиніст по управлінню автокранами, електрогазоварник.

На базі 10 класів зі строком навчання 1 рік: тракторист-машиніст III класу, водій автомобіля, машиніст-бульдозерист, електрогазоварник. Групи молоді, які не одержують середньої освіти (за програмами ПТУ) зі строком навчання 1 рік: машиніст бульдозера, тракторист-машиніст III класу.

СПТУ № 32

317220, м. Бобринець, вул. Димитрова, 1, тел. 2-18-05.

На базі 8 класів зі строком навчання 3 роки: тракторист-машиніст широкого профілю.

На базі 10 класів зі строком навчання 1 рік: тракторист-машиніст III класу. Групи молоді, які не одержують середньої освіти (за програмами ПТУ) зі строком навчання 1 рік: тракторист-машиніст II класу.

СПТУ № 33

317900, м. Олександрія, сел. Жовтневе, вул. Трудрезервів, 1, тел. 5-10-80.

На базі 8 класів зі строком навчання 3 роки: тракторист-машиніст широкого профілю, електромонтер сільської електрифікації та зв'язку, машиніст холодильного устаткування.

На базі 10 класів зі строком навчання 1 рік: електромонтер сільської електрифікації та зв'язку (строк навчання 3 роки), тракторист-машиніст III класу.

Групи молоді, які не одержують середньої освіти (за програмами ПТУ) зі строком навчання до 1 року: тракторист-машиніст III класу, машиніст холодильного устаткування (строк навчання — 6 місяців).

СПТУ № 34

317755, Устинівський район, с. Ігульське, тел. 3-61-55.

На базі 10 класів зі строком навчання до 1 року: водій автомобіля (строк навчання — 5 місяців).

тракторист-машиніст III класу. Групи молоді, які не одержують середньої освіти (за програмами ПТУ) зі строком навчання 1—2 роки:

тракторист-машиніст широкого профілю (з умінням виконувати роботи слюсаря-ремонтника і водія автомобіля зі строком навчання 2 роки), водій автомобіля (з умінням виконувати роботи слюсаря по ремонту автомобіля зі строком навчання 1 рік), тракторист-машиніст III класу (строк навчання — 1 рік).

СПТУ № 35

317600, м. Гайворон, вул. Чапаєва, 14, тел. 2-19-72.

На базі 8 класів зі строком навчання 3 роки: слюсар-ремонтник по ремонту тракторів, автомобілів, сільськогосподарських машин, тракторист-машиніст широкого профілю.

На базі 10 класів зі строком навчання до 1 року: водій автомобіля (строк навчання 5 місяців), тракторист-машиніст. Групи молоді, які не одержують середньої освіти (за програмами ПТУ) зі строком навчання 1 рік.

СПТУ № 36

317140, смт Новгородка, вул. Кірова, 14, тел. 9-11-78.

На базі 8 класів зі строком навчання 3 роки: тракторист-машиніст широкого профілю, майстер-садівник, механізатор тваринницьких ферм з умінням виконувати роботи монтера по ремонту електрообладнання.

На базі 10 класів зі строком навчання до 1 року: оператор тваринницьких ферм і комплексів (строк навчання 8 місяців), тракторист-машиніст III класу.

Групи молоді, які не одержують середньої освіти (за програмами ПТУ): майстер-паладник по технічному обслуговуванню обладнання тваринницьких ферм і комплексів (строк навчання 6 місяців).

СПТУ № 37

317310, Маловисківський район, с. Оникієве, тел. 9-43-82.

На базі 8 класів зі строком навчання 3 роки: тракторист-машиніст широкого профілю.

На базі 10 класів: тракторист-машиніст III класу (строк навчання 1 рік). Групи молоді, які не одержують середньої освіти (за програмами ПТУ): тракторист-машиніст III класу (строк навчання 1 рік), оператор машинного доїння (строк навчання 3 місяці).

ВСТУПАЙТЕ ДО СІЛЬСЬКИХ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНИХ УЧИЛИЩ КІРОВОГРАДСЬКОЇ ОБЛАСТІ.

Управління профтехосвіти облвиконкому.

СПТУ № 38

смт Голованівськ, вул. Маяковського, 2, тел. 2-15-58.

На базі 8 класів зі строком навчання 3 роки:

тракторист-машиніст широкого профілю, електромонтер сільської електрифікації і зв'язку, майстер плодоовочівник.

На базі 10 класів зі строком навчання 1 рік: тракторист-машиніст, електромонтер сільської електрифікації і зв'язку.

Групи молоді, які не одержують середньої освіти (за програмами ПТУ) зі строком навчання 1 рік:

тракторист-машиніст III класу. Вступники подають такі документи: заяву на ім'я директора, свідоцтво про народження або паспорт, документ про освіту, довідку з місця проживання (для осіб, які не мають паспорта), медичну довідку (форма № 086/у), 4 фотокартки 3x4 см, направлення підприємства або установи (для осіб, направлених на навчання).

Учні, які навчаються на базі неповної середньої школи, перебувають на повному державному утриманні, на базі 10 класів — одержують стипендію.

Училища надають своїм вихованцям глибокі знання за фахом, загальноосвітню підготовку в обсязі програми середньої школи. В них створені всі умови для навчання, змістовного дозвілля, заняття технічною творчістю і спортом.

СПТУ № 39

316074, Знам'янський район, с. Дмитрівка, тел. 9-23-13.

На базі 8 класів зі строком навчання 3 роки: тракторист-машиніст широкого профілю.

На базі 10 класів зі строком навчання 1 рік: тракторист-машиніст III класу, бджоляр (пасічник).

Групи молоді, які не одержують середньої освіти (за програмами ПТУ): тракторист-машиніст (строк навчання 1 рік), майстер-паладник по технічному обслуговуванню машинно-тракторного парку (строк навчання 6 місяців).

СПТУ № 40

317320, м. Новоукраїнка, вул. Кірова, 78, тел. 2-28-50.

На базі 8 класів зі строком навчання 3 роки:

електрогазоварник, тракторист-машиніст широкого профілю, майстер сільського будівництва.

На базі 10 класів зі строком навчання 1 рік: тракторист-машиніст III класу, майстер сільського будівництва.

КІРОВОГРАДСЬКИЙ ІНСТИТУТ
СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО МАШИНОБУДУВАННЯ

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ СЛУХАЧІВ НА ВЕЧІРНЕ ПІДГОТОВЧЕ ВІДДІЛЕННЯ

Приймають передових робітників, колгоспників, робітників радгоспів, осіб, звільнених з лав Радянської Армії, за направленнями підприємств, колгоспів, радгоспів і військових частин.

Направлені на навчання повинні мати середню освіту й безперервний стаж роботи не менше двох років на даному підприємстві або в колгоспі (без урахування учнівського). Воїни, звільнені з лав Збройних Сил СРСР, приймаються за направленнями або рекомендацією військових частин.

Зарукування проводиться за результатами співбесіди й відбору приймальною комісією. Особи, які успішно склали випускні іспити по закінченні під-

готовчого відділення, зараховуються на перший курс інституту без вступних екзаменів.

Навчання ведеться за такими спеціальностями: електропостачання промислових підприємств, міст і сільського господарства; сільськогосподарські машини; технологія машинобудування, металорізальні верстати й інструменти; будівельні, шляхові машини й устаткування; машини і технологія обробки металів тиском; машини і технологія ливарного виробництва.

Для вступу на підготовче відділення подаються такі документи: заява на ім'я ректора із зазначенням обраної спеціальності; направлення за встановленою формою; характеристика, підписана керівником організації (військової частини), партійною, комсомольською й профспілковою організацією; документ про середню освіту (оригінал і копія); виписка із трудової книжки, завірена керівником підприємства; медична довідка (форма № 086/у); шість фотокартки 3x4 см. Паспорт, військовий квиток або приписне свідоцтво подаються особисто.

Прийом заяв по 10 вересня, від звільнених з лав Радянської Армії — до 1 грудня щодня, крім неділі, з 10.00 до 17.00.

Початок занять — 1 жовтня.

Строк навчання — 10 місяців.

Адреса інституту: м. Кіровоград, пр. «Правди», 70-а, кімн. 103, 104. Телефон 93-4-81.

При Кіровоградському
автотранспортному
підприємстві 13527
(автобусний парк)

ПРАЦЮЮТЬ МІСЯЧНІ КУРСИ

перепідготовки водіїв категорії «ВС» і «С» на категорію «Д» з відривом від виробництва.

У період навчання на курсах виплачують стипендію.

Одноким надають місце в гуртожитку.

Звертатися на адресу: м. Кіровоград, вул. Аерофлотська, 15, відділ кадрів. Тел. 6-40-77.

Іхати автобусом № 24 до зупинки «Хлібозавод».

«Молодий комунар» —
орган Кіровоградського
областного комітету
ЛКСМ України.

На українському мові.

БН 03412.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Обсяг 0,5 друк. ар.

Телефони: редактора — 2-54-26; заступника редактора — 2-53-22; відповідального секретаря — 2-55-65; відділів: комуністичного виховання — 2-59-82; комсомольського життя та економіки — 2-53-94; учнівської молоді і соціальних проблем — 2-59-82; фотолабораторії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; навігаторської — 3-61-83.

Зам. № 452. Тираж 50 500.

Газета виходить в ніч перед четвер, суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.